

CHƯƠNG IV

Xuyen, Thục và Cúc Hương ngồi chụm đầu trước chiếc máy của Xuyen.

Người nào người nấy cầm lăm lăm cây viết trên tay, mắt nhìn lom lom lên màn hình trước mặt.

Thiếu đứng bên cạnh. Anh lặp đi lặp lại những thao tác trên máy thật chậm rãi, vừa làm vừa giảng giải cặn kẽ.

Ba cô gái vừa nhìn vừa nghe vừa lúi húi ghi chép. Help là giúp đỡ, Copy là chép, Rename là đổi tên, Delete là xóa, Quit là rời khỏi...

Cứ mỗi lần Thiếu giảng một lệnh mới, Xuyen lại gật gù chắc lưỡi:

- Chà, chà, cái này đúng là mình đã học qua rồi!

Cúc Hương ngồi bên tùm tùm cười không nói gì. Đợi Xuyen “chà, chà” đến lần thứ ba, nó mới buột miệng:

- Cái này tao cũng học qua rồi!

Xuyen trố mắt:

- Đừng có xạo! Mà học hồi nào?

Cúc Hương nháy nháy mắt:

- Thì mới vừa rồi đó!

Biết Cúc Hương chọc quê mình, Xuyen toét miệng ra cười. Nhưng ngay lập tức nó lấy lại vẻ nghiêm nghị:

- Nhưng có một lệnh tao học từ hôm qua! Anh Vân của mày chỉ riêng cho tao!

Cúc Hương đỏ mặt:

- Anh Vân của mày thì có! Đồ vô duyên!

Xuyen tỉnh rụi:

- Sao hôm qua mày bảo anh Thiếu là của tao, bây giờ lại bảo anh Vân? Thiếu đứng ngay bên cạnh mà Xuyen cứ bô bô, chẳng kiêng dè gì hết khiến Thục điếng hồn. Nó khẽ liếc Thiếu, thấy anh bối rối vờ nhìn ra cửa, làm như chẳng nghe thấy gì.

Sợ Xuyen cao hứng “nói bậy” tiếp, Thục vội hỏi:

- Hôm qua anh Vân chỉ cho mày lệnh gì đâu?

- Lệnh rename! Hôm qua anh “đổi tên” tao thành Mai-ka, tụi mày không nhớ sao?

Rồi không đợi Cúc Hương và Thục kịp hưởng ứng, Xuyen tiếp tục oang oang:

- Cả con Cúc Hương nữa! Hôm qua nó cũng học được một lệnh mới!

- Anh Thiều của mày chỉ cho tao hả? - Cúc Hương trả đũa.

- Không! - Xuyên lác đầu - Không ai chỉ cho mày hết! Mày là đứa thông minh nên tự mày nghĩ ra!

Cúc Hương khoái chí:

- Hôm qua tao nghĩ ra lệnh gì vậy?

- Lệnh quit! Hôm qua sau khi làm mình làm mầy một hồi, mày quit thẳng một mạch từ đây ra cửa chẳng chào hỏi ai hết, cũng không thèm see you again lấy một tiếng!

Cúc Hương xịu mặt:

- Mày mà còn “chơi quê” tao, tao quit luôn bây giờ cho coi!

Nghe Cúc Hương dọa bỏ về, Thục hoảng hốt can gián:

- Thôi, thôi, tụi mày giữ yên lặng để nghe anh Thiều giảng tiếp kìa!

Lời nhắc nhở của Thục có hiệu lực tức thời. Xuyên và Cúc Hương lập tức ngưng ngay cuộc đấu khẩu.

Thiều vờ như không để ý. Anh thò tay gõ lên bàn phím, khẽ hắng giọng:

- Những điều cơ bản, các bạn nắm sơ như thế là tạm đủ. Khi nào có thì giờ, các bạn sẽ tìm hiểu sâu thêm. Còn bây giờ các bạn sẽ học cách soạn thảo văn bản tiếng Việt trên phần mềm VNI!

Vừa nói Thiều vừa từ từ nhấn phím chuyển vệt sáng xanh trên màn hình đến thư mục VNI.

Giảng đến đâu, Thiều thực hành đến đó. Anh cố ra tay một cách chậm chạp, khoan thai để các cô gái kịp theo dõi.

Thục nói nhỏ với Cúc Hương:

- Giống học toán quá hả mày!

Cúc Hương rùn vai:

- Theo tao thì giống ở trường đào tạo điệp viên hơn! Nghe cứ như đang học mật mã!

Đang thì thầm, Cúc Hương và Thục bỗng nghe Xuyên kêu lên:

- Ê, ê, anh vừa nói F2 là gì?

- F2 là lệnh save.

- Lệnh save là lệnh gì?

- Save nghĩa là lưu giữ! Nếu chúng ta không save kịp thời, toàn bộ những dữ liệu chúng ta vừa nhập vào sẽ bi mất sạch nếu chẳng may... điện cúp thành linh!

Cúc Hương gật gù:

- Như vậy chứng tỏ lệnh save này rất quan trọng!

- Đúng! - Thiếu gật đầu - Đây là lệnh rất quan trọng, vì vậy các bạn luôn luôn phải nhớ save trong khi làm việc!

Cúc Hương nheo mắt ngó Thiếu:

- Vậy anh đã nhớ save chưa?

Câu hỏi không đầu vào đầu của Cúc Hương khiến Thiếu chưng hửng:

- Cúc Hương bảo tôi save chuyện gì?

- Save cái câu tôi nói khi nãy đó? - Giọng Cúc Hương tinh quái.

Thiếu càng ngỡ ngác:

- Câu khi nãy là câu gì?

Cúc Hương cười cười:

- Thì cái câu tôi “cấp đôi” anh với con Xuyên đó!

Câu hỏi trắng trợn của Cúc Hương khiến mặt Thiếu đỏ ửng, màu đỏ lan tới tận mang tai. Vốn hiền lành, lại cả thẹn, Thiếu không quen với kiểu ăn nói táo bạo của các cô gái. Lúc này, nghe Xuyên và Cúc Hương mượn cơ đối đáp để trêu mình, anh còn có thể giả tảng ngó lơ chỗ khác. Nhưng lần này, Cúc Hương hỏi thẳng, anh chẳng có cách nào tránh né.

Không nghĩ ra câu gì đáp trả, cũng không thể vờ vịt ra vẻ ta đây... lãng tai, Thiếu đứng như chôn chân tại chỗ và nghe mặt mình nóng lên.

Vẻ lóng ngóng tội nghiệp của Thiếu khiến Thục bất giác động lòng. Nó dịu dàng lên tiếng:

- Hai đứa nay nghịch như quỷ, anh hơi đâu để ý! Cứ delete tất cả đi là xong!

- Chà, - Cúc Hương quay sang Thục - Cô nương này bữa nay mồm mép quá hén! Mà lạnh quạng, tao delete mày ngay tại chỗ bây giờ!

- Xí! Tao cóc sợ!

- À, à! - Cúc Hương trợn mắt - Mày ngon há!

- Thôi, thôi! - Sau khi được Thục giải vây, Thiếu kịp lấy lại bình tĩnh, liền hắng giọng can thiệp - Các bạn đừng đùa giỡn nữa!

Rồi anh rút từ trong ngăn kéo ra ba tờ giấy, đưa cho mỗi cô gái một tờ:

- Đây là phần bài tập! Bây giờ các bạn chia ra mỗi người một máy và cố vận dụng những điều vừa học được để thực hiện những yêu cầu ghi trong này! Xuyên chớp mắt:

- Có được giờ tập ra xem không?

- Tha hồ! - Thiếu dễ dãi - Giờ tập hay không giờ tập không phải là vấn đề!

Điều quan trọng là biết giờ đúng chỗ cần thiết!

- Có được dùng lệnh copy không? - Xuyên lại hỏi.

Thắc mắc kỳ quặc của Xuyên khiến Thiếu ngó người ra. Mãi một lúc, anh mới ngập ngừng đáp:

- Bất cứ lệnh nào đã học, nếu đề bài yêu cầu, các bạn cứ vận dụng thoải mái!

- Ý tôi không phải vậy! - Xuyên tặc lưỡi - Tôi muốn hỏi là trong khi làm bài tập này có được vận dụng lệnh copy để hỏi han hoặc dòm ngó lẫn nhau hay không? Lệnh này ở trong trường học thường gọi là lệnh cộp dê ấy mà!

Biết không thể đối đáp lại cô gái tinh nghịch này, Thiếu đành cười trừ:

- Cái đó tùy các bạn!

Xuyên đang định trêu Thiếu thêm một câu nữa, bỗng nghe Cúc Hương la rầm:

- Cha mẹ ơi, sao màn hình của con Thục xanh xanh đỏ đỏ đẹp “bá cháy” mà màn hình của tôi đen thui đen thui xấu hoắc vậy nè!

Giọng hô hoán của Cúc Hương lớn đến nỗi Vân vừa bước chân vô phòng phải giật mình nhướn mắt hỏi:

- Gì vậy Cúc Hương?

Thấy Vân xuất hiện, Cúc Hương càng làm già:

- Anh coi đây nè! Máy móc vậy làm sao làm việc!

- Máy bị hỏng;ng hả? - Vừa hỏi Vân vừa tiến lại.

- Ừ, hỏng bét rồi - Cúc Hương hậm hực.

Vân nhìn lên màn hình, ngạc nhiên:

- Hỏng gì? Tôi có thấy hỏng gì đâu?

Cúc Hương hừ mũi:

- Hỏng màu chứ hỏng gì!

Vân càng sững sốt:

- Hỏng màu là sao?

- Vậy mà anh không thấy hả? - Giọng Cúc Hương ai oán - Máy của tôi chỉ có hai màu đen trắng, còn máy của những người khác màu mè sắc sỡ trông bắt ham!

Vân phì cười:

- Trời đất, vậy mà kêu hỏng màu, cái cô này! Màn hình này là màn hình monochrome, chỉ có hai màu đen và trắng thôi!

Cúc Hương phụng phịu:

- Tôi không chịu đâu! - Rồi nó chỉ tay sang bàn của Xuyên và Thực, so bì - Còn cái cục trắng trắng kia nữa! Tại sao máy ai cũng có còn máy tôi không có?

Vân chép miệng:

- Đó là con chuột, dùng cho máy 386! Nhưng Cúc Hương đâu cần tới nó!

Cúc Hương nghinh mặt:

- Sao anh biết tôi không cần! Hề con Xuyên và con Thực có cái gì, tôi cũng muốn có cái đó!

Xuyên cười cười chen ngang:

- Anh mà không chiều nó, nó sẽ quit ngay lập tức cho anh coi!

- Thôi, được rồi! - Vân nhún vai - Chiều nay sẽ có máy 386 cho cô!

Xuyên reo lên:

- Thấy chưa! Tao đã bảo anh Vân là... người tốt bụng nhất thế giới mà!

Thực ra Xuyên định nói “anh Vân là của mày mà” nhưng đến phút chót nó thành linh đỏi giọng. Vân khác Thiều. Thiều hiền hậu, thậm chí hơi nhút nhát, dễ bắt nạt. Còn Vân tuy vẫn đối xử với bọn Xuyên lịch thiệp nhưng rõ ràng không phải là người dễ tính. Bề ngoài Vân vẫn bông đùa nhưng Xuyên đủ nhạy cảm để nhận thấy thấp thoáng đằng sau vẻ cười cợt đó một tâm hồn độ lượng nhưng nghiêm khắc. Vì vậy, Xuyên không dám đùa với anh như đùa với Thiều.

Nghe Xuyên khen mình, Vân nheo nheo mắt:

- Cô đừng có bốc tôi lên mây! Tôi không tốt bụng như cô tưởng đâu!

Sở dĩ Vân nói vậy bởi chiếc máy 386 anh hứa với Cúc Hương là chiếc máy công ty đã đặt mua từ trước, trước cả khi bọn Xuyên vô làm. Dĩ nhiên chỉ có anh với Thiều biết điều đó.

Cúc Hương như không tin vào tai mình:

- Anh nói thật chứ?

Vân lúc này đã ngồi vào bàn mình. Anh đáp, mắt vẫn nhìn vô màn hình trước mặt:

- Tất nhiên là thật!

Cúc Hương không hỏi nữa nhưng trong lòng rất cảm động. Từ hôm qua đến nay, nó vẫn giận Vân. Mặc dù ngoài mặt phớt tỉnh, nhưng nỗi ấm ức cứ âm ỉ không nguôi. Trước nay nó chỉ toàn át giọng bọn đàn ông con trai. Nhưng khi bước chân vô đây, lần đầu tiên trong đời nó gặp “đôi thủ”. Vân chẳng lớn tuổi hơn ba cô là mấy nhưng trông chững chạc và điềm tĩnh đến lạ. Lúc nào cũng tươi tỉnh, niềm nở nhưng hề bị bọn Xuyên “tấn công” là anh “phản kích” ngay tức khắc. Những đòn phản kích của anh lại không phải tầm thường, toàn những

chiều “sát thủ” khiến Xuyên chỉ biết nhe răng cười trừ, còn Cúc Hương thì tức đến nổi hôm qua phải dậm chân bình bịch và trong cơn bối rối nó đã quyết định làm cái chuyện động trời là quit thẳng một lèo ra cửa để che giấu sự bất lực của mình.

Tuy vậy, Cúc Hương chẳng thấy ghét Vân. Nó chỉ tức anh thôi. Hôm qua đến nay, không hiểu sao nó hay nghĩ đến anh và cứ mỗi lần nhớ đến vẻ ung dung từ tốn và nụ cười nửa miệng của anh, lòng nó lại ngập tràn giận dữ.

Lúc này, khi thấy màn hình của mình chỉ có hai màu đen trắng, nó cố tình tru tréo và định làm mình làm mẩy với anh cho bỏ ghét chứ chẳng phải đòi hỏi hay yêu sách gì. Nào ngờ anh nhanh nhẩu hứa đổi máy cho nó khiến nó ngạc nhiên và khoái chí vô kể.

Trong khi Cúc Hương đang sung sướng với bao nhiêu ý nghĩ đẹp đẽ trong đầu thì Xuyên lại phập phồng lo lắng. Nó ngồi làm bài mà cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên.

Đến khi tắt máy chuẩn bị ra về, Xuyên mới bước lại gần Vân, bồn chồn hỏi:

- Từ hôm qua đến nay, anh có gặp thầy Gia của tụi này không?

- Có.

- Vậy thì chết tôi rồi! - Xuyên tái mặt kêu lên.

Vân trố mắt:

- Chuyện gì vậy?

Xuyên không đáp mà lật đật hỏi tiếp:

- Thế anh có nói chuyện gì với thầy Gia không?

- Chẳng lẽ gặp nhau mà không nói chuyện? Vân hỏi lại, vẻ chế giễu.

Xuyên nhăn nhó:

- Chuyện về tụi này kia! Anh có nói không?

- Nói.

- Trời đất! Anh nói làm chi vậy?

Vân thản nhiên:

- Anh Gia hỏi chẳng lẽ tôi làm thính?

Xuyên chớp mắt:

- Thầy Gia hỏi sao?

- Hỏi các cô đã đến chỗ tôi chưa?

- Anh đáp sao?

- Tôi nói đến rồi.

Xuyến liếm môi:

- Thầy Gia còn hỏi gì nữa không?

- Còn! Hỏi trình độ tin học của các cô có đáp ứng được công việc của công ty không?

Xuyến nín thở:

- Anh trả lời sao?

Vân đặng háng:

- Tôi bảo trình độ của các cô cỡ “chuyên gia”, thừa sức làm việc ở chỗ tôi!

Xuyến gượng gạo:

- Anh đừng có chọc quê tụi này! Anh đã nói rõ tất cả với thầy Gia rồi phải không?

- Tôi chẳng việc gì phải “nói rõ”! - Vân nhún vai - Đẳng nào các cô cũng đã được nhận vào làm việc ở đây rồi!

Nghe vậy, Xuyến thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nó định cảm ơn Vân nhưng thấy kỳ kỳ nên chỉ gật đầu chào anh rồi lật đật xách túi đuổi theo Thục và Cúc Hương lúc này đã ra tới cửa ngoài.

Đầu giờ chiều, ba cô gái vừa bước vào phòng đã thấy trên bàn của Cúc Hương một chiếc 386 mới cấu.

Xuyến gật gù bình phẩm:

- Anh chàng Vân của con Cúc Hương mặc dù nói năng thì cứ như ong chích nhưng dù sao cũng thuộc loại người quân tử nhất ngôn!

Thấy Xuyến lại giở giọng trêu chọc, Thục khẽ liếc Cúc Hương và ngạc nhiên thấy Cúc Hương chẳng phản ứng gì về cụm từ “anh chàng Vân của con Cúc Hương” như bữa trước. Cúc Hương trước mặt nó bây giờ đang ngồi mơ màng mân mê chiếc máy, đầu óc dường như đang để tẹt dậu dậu.

Xuyến nháy mắt với Thục:

- Con Cúc Hương giả bộ đó! Nó thừa biết “làm thỉnh là đồng ý” nên cố tình ngậm miệng!

Đúng lúc đó, Thiếu từ phòng trong đi ra. Anh nhìn Cúc Hương:

- Sao, bây giờ thì bạn hài lòng rồi chứ?

Cúc Hương mỉm cười. Nó chớp mắt:

- Anh Vân đâu?

- Anh Vân chiều nay không vô?

- Ủa, sao vậy?

- Ảnh đi công chuyện!

Xuyến đột ngột cất giọng ca:

- Chiều nay không có anh, ngõ hẻm sao hoang vắng...

Tiếng hát của Xuyến làm Thiều xanh mặt. Anh vội đưa ngón tay lên miệng:

- Suyt!

Vẻ hốt hoảng quá đáng của Thiều khiến Xuyến chưng hửng:

- Anh sợ gì vậy?

Thiều lúng túng:

- Tôi có sợ gì đâu! Nhưng ở đây không nên làm ồn.

Xuyến vẫn chưa hết nghi hoặc nhưng nó không tiện hỏi, đành nói lảng sang chuyện khác:

- Chiều nay mình làm gì?

Thiều khịt mũi:

- Chiều nay tập luyện ngón!

- Trời đất! - Xuyến trợn mắt - Sao anh biết con Thục bị ghẻ kinh niên mà dạy “luyện ngón” hay quá vậy!

Con quỷ này! - Thục la bài hãi - Bộ mày không nói bậy không chịu được hả!

Vừa la Thục vừa thò tay ra ngắt khiến Xuyến phải cong người tránh né.

Thiều cười cười:

Luyện ngón đây tức là luyện cách sử dụng bàn phím cho thành thục!

- Còn luyện tới luyện lui gì nữa! - Cúc Hương kêu lên - Chẳng phải hồi sáng anh khen tụi nay học một hiểu mười, thông minh xuất sắc ngoại hình xinh đẹp đó sao!

Thục giật mình liếc Cúc Hương:

- Mày nói cái gì mà có “ngoại hình xinh đẹp” trong đó mày?

Cúc Hương nheo mắt ngó Thục:

- Tao nói gì kệ tao! Sao mày ưa thắc mắc quá!

Rồi quay sang Thiều, Cúc Hương tiếp:

- Sao, tôi nói có đúng không?

Thiều gượng gạo:

- Dĩ nhiên là đúng rồi! Nhưng dù sao các bạn cũng nên học cách sử dụng bàn phím đúng theo bài bản. Chứ nếu cứ đánh theo phương pháp “mổ cò” hiện nay, tốc độ sẽ rất chậm.

Rồi sợ các cô gái giở giọng đùa dai, Thiều vội nói tiếp:

- Ở trong máy của mỗi bạn hiện nay đều có hai phần mềm dạy về kỹ thuật bàn phím: TT và Touch. Các bạn có thể dùng chương trình TT.

Thiếu vừa nói xong, Xuyên, Thục, Cúc Hương lập tức thò tay bật công tắc máy, dáng điệu nhanh nhẹn, tự tin, thật khác xa với vẻ lóng ngóng rụt rè hôm trước.

Đã học qua rồi nên ba cô cũng chẳng cần Thiếu tò tò chỉ dẫn. Sau khi đã chuyển qua chế độ hiển thị của màn hình Norton, ba cô bắt đầu dò tìm thư mục để vào chương trình “luyện ngón”.

Công việc có vẻ dễ dàng nhưng rốt cuộc chỉ có Thục và Cúc Hương là “vào” đúng “địa chỉ”. Còn Xuyên sau một hồi nhẩn nhẩn gõ gõ, bỗng mở miệng la hoảng:

- Anh Thiếu ơi anh Thiếu! Sao kỳ vậy nè?

Thiếu nghiêng người dòm lên màn hình của Xuyên, mỉm cười:

- Xuyên vào lộn rồi! Đây là chương trình ET chứ không phải TT!

- ET? - Xuyên trố mắt - Đây có phải là bộ phim “ET, người ngoài trái đất” không?

Cúc Hương làm bộ nói nhỏ vào tai Thục nhưng cố ý để Xuyên nghe:

- Con Xuyên nó tưởng nó đang ngồi trong rạp Thăng Long!

- Đồ ngốc! - Xuyên quay sang Cúc Hương - Bộ mày tưởng máy vi tính không chiếu phim được hả?

- Dĩ nhiên là được! - Thiếu gật đầu - Nhưng ET ở đây không phải là phim. ET là chữ viết tắt của English Tutor, một chương trình dạy tiếng Anh!

- Ô, hay quá hén - Cúc Hương reo lên - Vậy mai một mình đến đây mở chương trình này ra học, khỏi phải đến các trung tâm ngoại ngữ làm gì!

Thục ngồi bên “xi” một tiếng:

- Nói như mày! Mình đến đây là để làm việc chứ đâu phải để học tiếng Anh!

Cúc Hương cười hi hi:

- Thì mình áp dụng phương châm “vừa làm vừa học” mà!

- Thế còn TT là viết tắt của chữ gì? - Xuyên hỏi Thiếu.

- TT là Typing Tutor! Xuyên vào chương trình TT, sẽ thấy chữ đó hiện lên ngay!

Xuyên tặc lưỡi:

- Nhưng bây giờ làm sao thoát khỏi ET?

- Nhấn escape!

Xuyên gãi đầu:

- Escape ở đâu mà nhấn?
- Cái phím có chữ ESC đó!

Xuyến nhấn phím ESC. Trên màn hình đột ngột hiện ra hàng chữ “Are you sure?”

- Cái gì nữa vậy? - Xuyến giật mình - Nó hỏi mình “có chắc không?” phải không?

- Đúng rồi! - Thiếu hăng giọng - Nó muốn hỏi Xuyến có chắc là định thoát khỏi chương trình không! Những thông báo loại này, rồi đây các bạn sẽ gặp thường xuyên. Đằng sau câu hỏi là hai chữ Yes và No, Xuyến thấy không?

- Thấy.

- Vậy bây giờ Xuyến Yes hay No?

- Yes, sir.

- Đủ rồi, khỏi cần sir! - Thiếu làu bàu - Muốn Yes thì nhấn chữ Y!

Xuyến liền nhấn phím chu Y. Chương trình ET lập tức đóng lại.

Xuyến khoái chí đang định lên tiếng khen Thiếu một câu thì Cúc Hương đã cướp lời:

- Sao, anh thấy tụi này học hành có sáng dạ không?

- Sáng.

Cúc Hương liếm môi:

- Vậy có xứng đáng được thưởng không?

Thục nhăn nhó nủ bụng “Không biết con nhỏ này định giở trò vòi vĩnh gì đây? Chắc là vòi ăn!

Quả nhiên, trong khi Thiếu còn đang ngập ngừng:

- Thưởng hả? Thưởng gì...

Cúc Hương đã tiếp ngay:

- Nói chung là anh đã có ý định thưởng tụi này từ lâu nhưng chưa nghĩ ra cách gì phải không? Để tôi làm quân sư không công cho! Đơn giản thôi, chiều nay anh dẫn tụi này đi ăn chè!

Trước những đòn tấn công tới tấp của cô gái láu lỉnh, mặt Thiếu cứ đực ra:

- Chè hả? Chè gì...

- Làm gì mà anh cứ ngơ ngơ ngác ngác như thế! - Cúc Hương hừ mũi - Tóm lại, anh có muốn dẫn tụi này đi ăn chè hay không, anh nói một tiếng đi! Sao, Yes hay no

Thiếu giật thót, đầu gật lia lịa:

- Yes, yes.

Nói yes mà miệng anh méo xẹo.